

Takle je Blažejev preduh.

Foto: Pavel Dimitrov

Nato sva se z Juretom spustila skozi preduh na melišče in zadovoljna opazovala preplezano pot. Škoda, da nimava fotoaparata, da bi preduh slikala! Preduh je visok dva do štiri metre, v dolžino pa približno 20 metrov. Od preduha do poti na Jalovčevo škrbino, ki poteka od Lovske kočice do Jalovčeve škrbine in nato navzdol v Tamar, je nekako 300 metrov.

Srečen in zadovoljen, da sem po štirih dneh raziskovanja našel Blažejev preduh in izpolnil dano obljubo svojemu prijatelju Slavku Koblarju, sem se z Juretom zadovoljen vrnil v zavetišče.

Sredi oktobra 2000 sva s sinom Darkom raziskovala brezpotje od Vršiča do obsežne Velike Dnine in prišla do Blažejevnega preduha, ki sem ga to pot fotografiral. Splezala sva skozi preduh in po meni že znani poti prišla do Zavetišča pod Špičkom.

Opisana pot se prične pri Zavetišču pod Špičkom (2064 m) ter se malenkostno spušča in vzpenja vse do Jalovčeve škrbine (2117 m). Dvigne se torej za celih 53 višinskih metrov. Celotno pot je možno prehoditi v uri in pol.

Ta pot bi bila primerna za tiste planince (ki jih ni malo), ki hodijo po planinskih transverzalah. Z avtomobilom se pripeljejo do Koče v Tamarju. Velika večina se preko Kotovega sedla povzpne na najlepšo slovensko goro – goro kristal – na Jalovec (2645 m). Ker je v transverzalnih knjžicah tudi Zavetišče pod Špičkom, morajo priti po žig do tod. Sedaj nastane problem, kako po najbližji

poti priti v Tamar, do avtomobila. Možnosti je več. Izhodiščna točka je Zavetišče pod Špičkom, od tod pa gremo:

1. nazaj na Jalovec (2645 m) ter preko Kotovega sedla v Tamar (1108 m);
2. nazaj po poti na Jalovec, nato desno čez Goličico (2394 m) do Jalovčeve škrbine (2117 m) ter sestopimo v Tamar (1108 m);
3. sestop po poti proti Vršiču do lovske kočice (1500 m), nato vzpon na Jalovčevo škrbino (2117 m) in sestop v Tamar (1108 m);
4. po poti na Vršič (1611 m), nato vzpon do Slemenca nad Vršičem (1815 m) in sestop v Tamar (1108 m).

Vse te različice so časovno daljše za eno do tri ure (odvisno, po kateri varianti se nameravate vrniti v Tamar) od najdene bližnjice skozi Blažejev preduh. Zato predlagam, da Odsek za pota pri Planinskem društvu Jesenice skupaj s Komisijo za pota pri PZS preuči ta moj predlog in se loti nadelave te bližnjice. Osebnost sem pripravljen pri realizaciji tudi sodelovati. Stroški nadelave bi bili minimalni.

Z nadelavo te planinske poti bi se na najboljši način oddolžili **Anton Blažej**, »očetu Špičke« in »botru« slovenske transverzale, njegov preduh pa ne bi šel v pozabo. Blažejev sin **Jože** je ob obisku zavetišča v letu 2000 v spominsko knjigo napisal naslednje:

»Če bi bil moj oče še živ in bi videl, kakšen oskrbniški par dela v 'njegovem' zavetišču, bi bil vesel in ponosen.«

Dragi Jože, sam pa sem nadvse vesel in ponosen, da sem našel očetov – Blažejev preduh!

Nekoč se dečku je sanjalo

ZVONKO ČEMAŽAR

*Nekoč se dečku je sanjalo,
da klatil zvezde bi z neba;
v gore ga danes je priglasilo,
vesel je gledal prek' sveta.*

*Pod njim globoko so vasice
in polja, travniki, ljudje;
smehljaj prešinil mu je lice,
zavriskal z vrha je goré.*

*Odmev odbil se je od stene,
zamrl sredi divjih skal;
še dolgo so oči ognjene
sijale z vrha kot kristal.*

*Sedaj lahko bi zvezde klatil,
visoko blizu njih sedi;
pa le s klobukom je zamahnil:
naj svetijo, naj noč žari!*